

ZK ZBIGNIEW KRUPOWIES

List

Wypisz spojrzeniem na rdzawym bagnecie
— Śmierć padła ciężko —
Wypisz tęsknotę do kwitnących sadów
Łąk i miast gwarnych
Wydlubaj światło z pocisków do wroga
— Światło dla ciebie —
Nie jeden ze mną nie doniósł ci w oczach
— To także wypisz
Wypisz że moja osiemnasta wiosna
W strzaskanej brzozie
Moją dziewczynę spopielił Oświęcim
— Nie wyzwoliłem —
Wypisz że młode sny oddałem tobie
W mądre władanie
Wypisz że but mój wcale nie uwierał
Z chropawej skóry
A śmierć nie boli tylko boli życie
Snów niedościgniętych
Wypisz to wszystko sobie synom wnukom
Chcę by to światło KTÓRE NIE DONIOSŁEM
Ktoś podał dalej
Więc dopisz jeszcze — — —
Ze Prometeusza wciąż
są potrzebni

Zapatrzenie

Za daleko weszliśmy w biały las
Szkieletów
wstuchani w wątlę struny lian
gdzie słońca roztrzaskane
gnieźdzą się w mrowiskach

Po lotach międzygwiazdnych
Po czułości ptaków
zostało zapatrzenie
na ścieżki
do nikąd

W oknie

W oknie stoisz
— zaokno jest w tobie
W tym pokoju
są kroki do nikąd
zatrzymane
spętane
nie twoje
twoje kroki krzyków
— w bezkrzyku
Po tych ścianach
piszą twoje oczy
ciągle innej ucieczki
powroty
których nigdy i nikt
nieodczyta
Stąd ty — w ścianach
a one są w tobie
To zaokno
dla ciebie — za oknem
A te ściany
na zawsze są tobą
Więc
z bezkrzyku ten krzyk
— to chorągiew
przestrzelona
wstęgą żałoby

Poeci

poeci umierają z zadyszki
zbyt pośpiesznie
ziarno prawdy rzucają
w kamienne ulice

potem
długo modlą się o deszcz
nad kuflem piwa

wreszcie
idą z kurwą
do łóżka
uczyć się
wolności

Pod gwiazdami

Zapnij ten wieczór
na ostatni guzik
— Polaris
Niech się roztańczę
na parkiecie nieba
te srebrnozłote
i tamte czerwone
Wygrywał będzie wiatr
na krwawej rynnie
— tej okarynie zmiernychu
I tylko ławki
— te staruszki ciepła
otulą liście drzew
w milczeniu
— w tę najpełniejszą
uwerturę szczęścia
w tę uwerturę
której
Bach
ni Szopen
— do końca nie zgadł

Ars poetica

Motto:

„Te archanioły tak są poetyckie
że nawet śpiewać przestały”

Jeszcze w Świerszczyku można się zabawić
czasem poezją

— W owym nabieraniu
doszliśmy wprawy (potrafimy wmówić
że goleń dziadka w rodzinnym grobowcu
to ząb trzonowy poety Dewonu)
Cudowny teatr w którym nie publiczność
ale ze śmiechu padają aktorzy
Oby tak dalej — pójdziemy do głębin
— kiedy poezją wykwitnie najczyściej
publiczny klozet —
Poezja wszędzie Wybieram bez słów
jak jajka z gniazda ptasiego
I po cóż
tysiące kartek zapisanych Jest w nich
coś żalostnego coś jakby z nagrobków
w których się skryli wszyscy odchodzący
a nam została w szczypcie ich ironii
wściekłość nabranych